

HODALICA ZA PROŠLOST ILI DOGAĐAJ KOJI TREBA DA SE DOGODI(O)

Čim je pročitao u priručniku za prolazak kroz krizu srednjeg doba da je prvi simptom starosti pojava dlaka iz ušiju, otišao je do ogledala i ugledao ih. Kako to da ih nije ranije primetio? Od kada su tu? I šta sa njima, dođavola, uraditi? Da tako ostanu, ne ide. Odvratne su. A priručnik ništa o tome ne govori.

Kao ni o tome kako se obući za proslavu dvadeset pet godina mature. Sportski? Možda, ali ne preterano. Onda se vidi namera da izgledaš mlađe. Elegantno? Da, ali u kojoj meri? Mature su uvek u junu, kad je toplo. Sve je to toliko smorno. Imperativ izgledati dobro. Izgledati bolje, mlađe nego prethodni put.

I otkuda odluka da se tamo uopšte ode. Proslavi desetogodišnjice mature radovao se kao malo dete. A onda dan kasnije pao u depresiju. Ne bi ni znao šta je depresija da nije otišao na tu proslavu. Takav nalet prolaznosti nije mu bio poznat odranije. Kakav nalet, bio je to cunami. Ostale su samo krhotine od njega. Ali, posle dva dana oporavio se.

Kad je prošlo još deset godina, mislio je da zasigurno neće otići. Ali ipak se pojavio. I opet cunami. Samo što je ovog puta bio očekivan.

I, evo ga pred novom proslavom. Sada će njihov ritam biti na svakih pet godina. A uskoro će to biti i godišnje okupljanje. I svaki put poneko će otpasti. Trka u kojoj je važno stići poslednji. Ili nije? Ko bi voleo da ostane poslednji, da svi umru pre njega? S kim bi to onda razmenjivao sećanja?

Sećanja. Toni Soprano, onako krajnje kul, dok igra karte s ortacima u internom bistrou, kaže: „Sećanja su najprimitivniji oblik komunikacije.“ I to se svaki put iznova na proslavi mature dešava. Koliko će još puta u životu najprimitivnije moguće komunicirati.

I zašto, pobogu, te proslave? Stoga što zapravo nismo istinski maturirali, pa taj čin neprestano ponavljamo? Nemoguće je da se sastajemo da bismo opet i opet pričali iste anegdote?

Ali, zna on zašto svaki bogovetni put ipak opet ode. Nije njemu do anegdota i trčkanja u voziću dok orkestar svira *Da smo živi i zdravi još godina sto... ili Bolje biti pijan nego star*. Ne. Jedini razlog zbog kojeg dolazi je Milena, njegova „čežnja i nemir“, da ostanemo kod Bajage.

Imali su po šesnaest kad su se spojili. Nije bilo nikakvih naznaka da će se nešto desiti. Nikad nije imao te senzore koji bi mu dojavili da se nekom sviđa. Krenuli su na ekskurziju. Nekako su spontano seli jedno do drugog, prispavalo mu se, spustio je glavu u njeno krilo i – zaspa.

U snu je video rusalke kako se kupaju u reci nad kojom treperi izmaglica. Čuo je njihov smeh, podvriskivanje, žamor. Sunce je bleškalo po površini vode. I ništa nije bilo neobično što su po vodi plivale ptice, a po nebu letele ribe.

Najednom su se jednoj od rusalki zatresle noge. Od tih titraja čitava reka se zatalasala. Čak se osetio i blagi zemljotres.

Trgnuo se. Iz mraka je prešao u drugi mrak. Tako se učinilo. A zapravo je to ona sejala poljupce po njegovom licu. Sporo i blago.

I sada se nervozno okretao ukrug ne bi li je video. Odmah s vrata je skenirao gde se nalaze „građevinci“, ali tamo je nije bilo.

Onda ih je fotograf pozvao na slikanje. Nije to baš pravi fotograf, to je Raša, njihov profesor geografije. Izgleda bolje od mnogih s proslave. Jednostavno je takav. Dok se smejaio držao je rukom mišiće oko usta da bi izbegao bore. Konzervirao se negde pre trideset godina. Još uvek mu ide od ruke.

Ugledao ju je na vratima. Izlazila je iz crnog kaškajja u pratnji tipa s bradom, očigledno muža. Čim joj je razvukao nekakvu spravu, uhvatila se za rukohvate. Nasmejala mu se. On njoj nije jer se još uvek nalazio u produženom zabezeku.

Saobraćajka, pomislio je. Sad se oporavlja. Ništa strašno.

Izgrlili su se. Produžio je na slikanje. Na slici je ostao na licu trag susreta s njom. Kako je moguće da se to njoj desi? Tako je stamena, nepokolebljiva, jaka. Usput je bacio oko na fotografovo uvo. Ali nije se jasno videlo ima li tamo dlaka koje štrče.

Na ekskurziji vreme je uvek ubrzano. Valjda su se zato brzo smuvali. To zašto ga je ničim izazvana ljubila dok se budio, bilo je nešto najnormalnije što je moglo da se uradi u tom trenutku. Mnogo kasnije objasniće to vrlo prosto: „Čekaj, šta radi tvoja glava u mom krilu?“ To je, jednostavno, moralo tako da se odigra. Odmah su napravili kombinaciju da noć provedu zajedno. Dugu, uzbudljivu noć koja je potrajala sve do svanuća.

Sada stoje jedno naspram drugog i ćute. Sa njom se oduvek najbolje ćutalo. Ćutali su o mnogim stvarima. O stvarima o kojima bi drugi trošili dane i nedelje, nedelje i mesece. Njegovo odeljenje već se postrojilo u „vod za slikanje“, mašu mu i dozivaju ga. Ali oni i dalje stoje, smeše se i pronicljivo posmatraju jedno drugo.

Ne, nije saobraćajka, pita je mislima. Nije, odgovara mu nemo. To znači... Da, znači... I iz dana u dan biće sve gore... Da, biće sve gore...

Obavio je to „streljanje voda“ i odmah se uputio ka „građevincima“. „Sećaš se ono kad sam sa dvadeset i dve nakratko izgubila vid. Tad je zapravo sve počelo. Ali niko od lekara nije prepoznao o čemu se radi. A sad osim 'emesa' imam i 'peemes'.“

Voleo je taj sarkazam. Britku inteligenciju. Duhovitost. Otresitost. Njene rasprave s profesorima. Rebelde temperament. Zrelost. Zbog te brutalne iskrenosti često je znala da postrada. Ali, uvek bi stvar isterala do kraja.

Rekao joj je da zna zašto se to baš njoj desilo. Kao što je Stiven Hoking oboleo od teške i retke bolesti samo zato što je previše znao, tako je i ona obolela od multiple skleroze jer je previše jaka, jer Vrhovni arhitekta svemira ne podnosi takve karaktere, jer voli da ih ponizi, da ih načini malim, ranjivim.

Pokazala je upitno glavom ka toaletu. Naravno, rekao je, mogu i unutra da pomognem. Nasmejala se.

Dok ju je smeštao u kabinu, glava mu se našla u njenom krilu, kao nekad. Prošla je rukom kroz njegovu kosu. Kao nekad. Blesnuo je fleš kroz njihove glave. Više se nisu nalazili u toaletu kafane koji je bazdeo po mokraći i povraćenim želudačnim sadržajima, bili su u autobusu.

Poljubili su se. Osetio je njen oštar jezik. Prste u kosi.

To je bila prva noć koju je čitavu proveo sa ženom. Mnogo je od nje očekivao. Smatrao je da se sve zgodno skockalo, da su se eto naprečac zaljubili jedno u drugo, da su bez nadzora odraslih, da imaju hotelsku sobu na raspolaganju, da je sve potaman.

Ali nije računao na njen čvrst stav da je šesnaest godina prerano za seks. Čvrst stav. „Ako to sada ne uradimo, nećemo nikad“, rekao je pokušavajući fatalizmom da je zaplaši. „Ma, ko ti to kaže“, odgovarala mu je samouvereno. Proveli su noć ljubeći se i milujući, bez skidanja pantalona. Naivno. I lepo. Ali, kad je svanulo, testisi su postali kokosovi orasi. Otečeni, teški. Kabasti i bolni.

Sutradan, po maturi, opet je utonuo u depresiju. Ovoga puta trajalo je i dan duže. A onda ju je pozvao i objasnio da bi trebalo da dovrše ono što su započeli pre trideset i dve godine, stigavši samo do petinga. Ništa se neće promeniti u njihovim životima. Posle toga će se vratiti svojim porodicama. Ali ta noć u hotelu primorskog gradića mora se okončati. Samo će se vremenskom kapsulom vratiti trideset dve godine unazad i voditi ljubav.

Ćutala je sve vreme dok je on govorio.

„I još nešto. Započeo sam pisanje priče o tebi, o nama. A ja sada pišem isključivo priče koje mi se dešavaju, zapao sam u težak hiperrealizam, i ne mogu je završiti dok to ne obavimo.“ „Obavimo“, baš tu reč je upotrebio. „Nekako ne mogu da nastavim život dalje dok to ne obavimo.“

Samo se smešila.

„Znaš, meni ponekad neki od sfinktera popusti i mogu da se uneredim usred *bavljenja*“, rekla je. Sad je on ćutao.

„Kada?“, dodala je.

„Ne znam, kad ti kažeš.“

„Gde?“, sad je on nju pitao.

„Pa, u onom hotelu, valjda.“

* * *

Dok sedi na ivici kreveta hotelske sobe primorskog gradića i posmatra parking, uporno pokušava da se seti razloga prekida njihove tinejdžerske veze, ali nikako ne uspeva. I što se više priseća svih detalja početka, toliko oni s rastanka nestaju u magli.

Crni kaškaji se parkira. Čovek s bradom umešnim pokretom postavlja hodalicu tik ispred vrata. Kada se ona osloni rukama, poljube se, zadnja vrata se zatvaraju, on seda, potom se čuju i prednja, odlazi.

Ona se klacka ka ulazu hotela *Pastoral*a isturajući hodalicu ispred sebe naizmenično. Na polovini staze zastaje, podiže pogled gore, ka sobi ispod neonskih slova PASTORALA od kojih samo prva četiri svetle, pogled koji se sudara s njegovim.